

Sygn. akt VII U 1622/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2018 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 2 listopada 2017 r. znak:(...)

Oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Ubezpieczona A. D. w dniu 15 listopada 2017 roku złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 listopada 2017 roku znak: (...) którą odmówiono jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odwołanie z dnia 15 listopada 2017 roku, k.2 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 grudnia 2017 roku wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonej na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania wyjaśniającego A. D. została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 4 października 2017 roku uznała, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Ponadto w dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku o świadczenie tj. od 21 lipca 2007 roku do 20 lipca 2017 roku ubezpieczona w ocenie organu rentowego nie udowodniła 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych, lecz jedynie 4 lata, 5 miesięcy i 2 dni. W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 2 listopada 2017 roku, znak: (...) odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia. (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 grudnia 2017 roku, k. 3 – 3v a.s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. D., urodzona w dniu (...), z zawodu jest krawcową. W okresie od 18 września 2012 roku do 31 grudnia 2015 roku, a następnie 1 stycznia 2016 roku do 30 czerwca 2017 roku była zatrudniona na stanowisku ankietera w Urzędzie Statystycznym w W.. W dniu 11 stycznia 2016 roku odwołująca doznała wylewu – krwotoku podjąteczynówkowego w

wyniku czego była hospitalizowana na Oddziale Neurologii M. Szpitala (...) w W.. Przebywała na zwolnieniu lekarskim od dnia 11 stycznia 2016 roku do dnia 10 lipca 2016 roku, a w okresie od dnia 11 lipca 2016 roku do dnia 30 czerwca 2017 roku pobierała świadczenie rehabilitacyjne. (świadczenie pracy z dnia 7 stycznia 2016 roku, k. 11 – 12 a.r., świadczenie pracy z dnia 30 czerwca 2017 roku, k. 13 – 14 a.r., karty informacyjne oraz karty leczenia szpitalnego, k. 20 – 24 a.r.)

A. D. w dniu 21 lipca 2017 roku złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 – 9 a.r.)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołująca została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 31 sierpnia 2017 roku uznał ją za zdolną do pracy. Na skutek wniesienia przez odwołującą sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej wydała w dniu 4 października 2017 roku orzeczenie na mocy którego uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 31 sierpnia 2017 roku, k. 15 a.r., sprzeciw k. 28 d.l., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4 października 2017 roku, k. 19 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 2 listopada 2017 roku decyzję (znak: (...) odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 4 października 2017 roku ustaliła, że nie jest ona niezdolna do pracy. Ponadto organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty również dlatego, że w ostatnim 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku tj. od 21 lipca 2007 roku do 21 lipca 2017 roku, nie udowodniła wymaganego 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a jedynie 4 lata, 5 miesięcy i 2 dni. (decyzja z dnia 2 listopada 2017 roku, znak: (...) k. 63 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego A. D. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z dnia 15 listopada 2017 roku, k.2 a.s.)

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 18 stycznia 2018 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty neurologa i psychologa celem ustalenia czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała. (postanowienie z dnia 18 stycznia 2018 roku, k. 7 a.s.).

Na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty neurologa B. A. Sąd Okręgowy ustalił, że odwołująca cierpi na stan po przebytych krwawieniach podopajęczynówkowym w 2006 roku i w styczniu 2016 roku z tętniaka lewej tętnicy kręgosłupowej oraz niedoczynność tarczycy. W stanie zdrowia odwołującej nie można stwierdzić cech ogniskowego uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Stan neurologiczny odwołującej wskutek leczenia i rehabilitacji uległ zdecydowanej poprawie. W związku z powyższym brak jest podstaw do stwierdzenia u odwołującej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. (opinia biegłego neurologa B. A. z dnia 19 marca 2018 roku, k. 17 - 18 a.s.)

W oparciu o opinię biegłego psychologa J. K. Sąd ustalił, że ubezpieczona intelektualnie prezentuje prawidłową wydolność poznawczą chociaż emocjonalnie zdradza trudności adaptacyjne do pracy i życia społecznego po chorobie, dlatego konieczne jest kontynuowanie terapii zaleconej w szpitalu. Powyższe trudności jednak nie obniżają zdolności odwołującej do wykonywania zawodu wyuczonego tj. krawcowej czy ostatnio wykonywanego: ankieter. W związku z tym nie ma podstaw do uznania odwołującej za nawet częściowo niezdolną do pracy z przyczyn psychologicznych. sz)33 2018 roku, k. zpitalu (opinia biegłego psychologa J. K. z dnia obie, dlatego konieczne jest kontynuowanie (opinia biegłego psychologa J. K. z dnia 20 maja 2018 roku, k. 29 – 33 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonej oraz w oparciu o dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych specjalistów neurologa

oraz psychologa. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy i bezsporny materiał dowodowy.

Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowody te pozwoliły na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu dołączone do akt opinie biegłych specjalistów: neurologa i psychologa w sposób wyczerpujący opisują aktualny stan zdrowia ubezpieczonej, są zrozumiałe, czytelne i wydane również na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy w tym w aktach rentowych. Sąd miał przy tym na uwadze, że żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do sporządzonych przez biegłych opinii.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie A. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 listopada 2017 roku, znak:(...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, a także po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne. W szczególności, żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy, stan faktyczny w sprawie był bezsporny, a strony zajęły stanowiska w sprawie na piśmie (organ rentowy), bądź od tego odstąpiły pomimo zobowiązania Sądu (odwołująca).

Zgodnie z art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 t.j., dalej: ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 58 ust. 1 ustawy emerytalnej warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;

5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. (art. 58 ust. 2 ustawy emerytalnej)

Przy tym podnieść należy, że niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (wyrok Sądu Najwyższego 28 stycznia 2004 roku, sygn. akt II UK 222/03, L.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 ustawy emerytalnej.

Sąd zważył, że w niniejszej sprawie organ rentowy na gruncie decyzji z dnia 2 listopada 2017 roku, znak: (...) podnosił, iż ubezpieczona nie spełnia naczelnej przesłanki wynikającej z art. 57 ust.1 pkt. 1 ustawy emerytalnej, a mianowicie nie jest niezdolna do pracy oraz nie spełnia przesłanki określonej w art. 58 ust. 2 ustawy emerytalnej tj. nie udowodniła w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd stwierdza, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odpowiada prawu.

Jak bowiem wynika to z opinii powołanych w sprawie biegłych mimo, że u ubezpieczonej występuje schorzenie w postaci stanu po przebytych krwawieniach podpajęczynówkowym w 2006 roku i w styczniu 2016 roku z tętniaka lewej tętnicy kręgosłupowej oraz niedoczynność tarczycy, to jednak obecnie dysfunkcje te nie są na tyle zaawansowane aby powodowały niezdolność do pracy. Zdaniem Sądu ubezpieczona, pomimo występujących schorzeń, w chwili obecnej nie ma znacząco ograniczonej możliwości prawidłowego wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami.

Ponadto jak wynika to z utrwalonego w orzecznictwie stanowiska „o częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Koniecznym jest, aby w jego następstwie zaistniało naruszenie sprawności organizmu w takim stopniu, że skutkuje ono utratą zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, przynajmniej w znacznym stopniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2012 roku, sygn. akt III AUa 897/12, L.). Sąd jest zdania, że u ubezpieczonej obecnie naruszenie takie nie występuje. Wskazać jednocześnie należy, że w toku postępowania odwoławczego nie ustosunkowała się do doręczonych jej opinii biegłych psychologa i neurologa, nie zgłaszając tym samym zarzutów co do ich treści.

W tym stanie rzeczy zdaniem Sądu Okręgowego ubezpieczona z uwagi na aktualny stan zdrowia, nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie ma podstaw do uznania, że jest ona niezdolna do pracy.

Odnosząc się do kwestii niespełnienia przez ubezpieczoną przesłanki art. 58 ust. 2 ustawy emerytalnej tj. nieudowodnienia w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych Sąd miał na uwadze, że skoro dla przyznania świadczenia rentowego konieczne jest spełnienie wszystkich przesłanek ustawowych łącznie, a ubezpieczona nie spełniła jednej z przesłanek koniecznych do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (tj. nie jest niezdolna do pracy), nie było konieczne badanie czy odwoływająca spełnia dalsze przesłanki konieczne do przyznania spornego świadczenia. Należy również w tym miejscu wskazać, że odwoływająca nie kwestionowała w toku postępowania ustaleń organu rentowego w zakresie uwzględnionych

okresów składkowych i nieskładkowych w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty jednoznacznie wskazują, że w okresie od 21 lipca 2006 roku do 20 lipca 2017 roku ubezpieczona wykazała okresy składkowe i nieskładkowe wynoszące jedynie 4 lata, 5 miesięcy i 2 dni, a nie wymagane 5 lat.

Tym samym, zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 2 listopada 2017 roku, znak: (...) z przyczyn powyżej wskazanych, Sąd uznał za prawidłową i na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonego oddalił.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć odwołującej z pouczeniem.

MG